

Strach ju bud

Keď ju viezli do nemocnice, lekárovi v sanitke povedala: Nebojím sa zomrieť, lebo viem, že o deti bude postarané. **Silvia Gronesová (40)**, ktorá prežila štyri cievne mozgové príhody, to však dnes vidí inak.

Pred troma rokmi hovorili o mladej žene z Marianky pri Bratislave ako o malom zázraku. Lekári jej totiž špeciálnou sieťkou dokázali vybrať z mozgu veľkú zrazeninu. Udialo sa to za dramatických okolností, pri ktorých išlo o sekundy. Počas operácie ju nemohli ani uspať, pomaly totiž upadala do kómy. „Zrazeninu z hlavy mi vybrali cez cievu v nohe, bolo to veľmi bolestivé, nepravím to nikomu,“ spomína Silvia Gronesová. Pamätá si, že lekári si v sále s úľavou zatlieskali, no keď za ňou prišli na druhý deň na JIS-ku, čudovali sa, že hýbe rukami aj nohami, že nemá vážnejšie poškodenie. „Neostal mi ani ovisnutý kútik. To, že mám ľahko ochrnutú pravú polovicu tela, prakticky nevidno,“ povie s úsmevom Silvia, ktorá ťažko prežívala prvé dni po zákroku. Netají, že keď bola odkázaná na sestríčky, ktoré spod nej vynášali misy a krmili ju, hlavou jej často prebehlo: Bože, len nech takto nezostanem, len nech ma takto nevidia deti.

Keď mamu vtedy trojročného Samka a jedenástoročnej Vanesky urgentne prevážala sanitka z Kramárov do Národného ústavu srdcových chorôb na operáciu, pamätá sa na to, že sa na seba pozerala akoby zvrchu: „Videla som ležať svoje telo a lekára, ako ma drží za ruku. Ja si to nepamätám, ale vraj som mu povedala, že sa nebojím zomrieť,

pretože o deti sa má kto postarať. Mám manžela a skvelú rodinu.“

Stalo sa to v noci

Čo sa vlastne vtedy stalo? Večer dala Silvia doma deťom večeru a uložila ich spať. Cítila akýsi nepokoj a dlho nevedela zaspáť, manžel kamionista bol na cestách. „Pred pol druhou v noci som vypla televízor a išla si ľahnúť. Odrazu sa mi začala točiť hlava. Vypila som teda asi liter vody, myslela som si, že som dehydratovaná. Lenže bolo mi čoraz horšie, prestávala som vidieť. Vládala som len vytočiť dcérkin mobil, lenže nedvíhala. Spala, veď bola noc... Sestra mala mobil vypnutý. Ani neviem, ako som sa postavila a išla ju teda zobudiť. Už mi trpla pravá strana tela, jazyk, začala som vracáť. To už boli hore aj rodičia a otec ma odviezol do nemocnice,“ spomína na dramatické momenty. Silviu hospitalizovali a o dvanásť hodín sa jej záchvat zopakoval opäť... Dnes má za sebou dve ťažké a dve ľahké mozgové príhody.

Nočný nepokoj

Silvia, ktorá je dnes na invalidnom dôchodku, sa naučila s chorobou žiť, ale netají, že doteraz má strach: „Bojím sa hlavne večer. Občas sa zobudím pred pol druhou v noci, silno mi búši srdce. Už tri roky mám vopieraný strojček na srdci.“

Mama a dcéra sú si blízke. Silvia nefajčila ani neužívala antikoncepciu. Mozgové príhody má u nej na svedomí trombofilná mutácia génov.

zo sna

Samko je veselý chlapec.

S manželom Tomášom (36) sa vidia naozaj málo – v sobotu prichádza domov, v nedeľu opäť sadá za volant.

Pre Silviu sú deti všetkým.

Jej choroba zasiahla celú rodinu: „Mali sme plány, že si vezmeme hypotéku a postavíme vlastný dom. Každý bude mať vlastnú izbu, budeme mať veľkú záhradu, dvor. Mój invalidný dôchodok je však stošesťdesiat eur, zarába len manžel. Ja som predtým pracovala ako predavačka, ale to by som dnes už nezvládla, nemôžem tak dlho stáť na nohách. Nikto ma nezamestná na dve hodiny. V reštaurácii nemôžem pracovať, povylievala by som, veď niekedy nedokážem ani očistiť zemiaky.“

Pod jednou strechou

Pod jednou strechou s rodičmi a so súrodencami žije rodina aj preto, aby bola Silvia pod stálym dohľadom. „Na nočnom stolíku mám zvonček, keby sa niečo dialo, aby mi vedeli pomôcť. Ale v noci ma stráži aj Samko. Veľmi na mne lipne. Minule skúšal, či zvonček funguje, a všetkých vyplašil,“ usmeje sa.

Obavy má aj ôsmačka Vaneša. Mamino ohrozenie života prežívala tak, že sa dopracovala k vážnym žalúdočným problémom a dokonca chvíľu odmietala jesť. Majú sa veľmi rady, hrdo dokonca hovorí, že jej spolužiaci berú mamu za partáčku, dokonca jej píše na Facebooku. „Mám výčitky svedomia, že som mame nezdvihla v tú noc telefón, keď potrebovala pomoc. Ráno

som si našla neprijateľné hovory...“ povie školáčka veľmi otvorene. Jej mama sa hneď pridá: „Ja si zasa vyčítam, že som jej vôbec volala. Veď je to dieťa, ráno vstávala do školy. Až potom som si uvedomila, že by som radšej mala volať sestru...“ Silvia netají, že vyhľadali psychologickú pomoc.

Ďalšia zlá správa

Lekári hovoria, aby sa Silvia šetrila. Snaží sa to robiť, napokon, veď už nevládze ani piecť koláče, ktorými si privyrábala, občas ju neposlúcha ani ľavá ruka. Lenže prišla ďalšia Jóbova zvesť. U Samka sa objavila epilepsia. Keď sa mu jedného večera neprirodzene skrútilo telíčko a objavili sliny v ústach, zľakla sa, že takisto dostal porážku. „Hneď som volala záchranku. V nemocnici sme strávili vyše mesiaca,“ hovorí. Prváček mával aj sedem záchvatov za deň, dnes sa však tešia z toho, že liečba zabrala a už päť mesiacov sa choroba neprejavila.

Dom v Marianke, v ktorom žijú štyri rodiny, je plný porozumenia. Držia pokope a zdá sa, že si vychutnávajú každý spoločný deň. Silviin manžel odchádza do práce s neľahkým pocitom a svoju lásku často kontroluje aspoň cez mobil.

Čo bude ďalej, to veľmi neriešia. Silviinej mame, ktorá dcéru pomáha, ako sa len dá, sa tisnú slzy do očí: „Len aby zdravie bolo...“

MD-161300/47

príloha **Mama a ja**
práve v predaji!

Starostlivosť o pokožku
prvé zúbky bábätka
Obdobie VZDORU – výzva pre rodičov
arnou únavou trpia aj deti
/ieme, ako si s ňou poradíte
Otecko pri pôrode – áno či nie?
leberte šikanu
a ľahkú váhu
varovné signály
rady, ako hovoriť
dieťaťom

www.mamaaja.sk

CASOPIS MLÁDEJ RODINY

Mama a ja

APRIL 2011

1,70 €

7

tipov, ako zvládnete obdobie vzdoru

Otecko pri pôrode

Starajte sa o pokožku bábätko správne

Neberte šikanu na ľahkú váhu

Varovné signály a rady, ako hovoriť s dieťaťom

Špeciál číslo

Alergie

dokážu potrápiť...

Podávajte zeleninu tvorivo a drobček vám nepovie NIČ!

Pozor na plesň v ovocií a potravinač!

CHCETE MAŤ
SVOJHO DROBCA
NA TITULKE
Mama a ja?

Kliknite na
titulka.mamaaja.sk
a zapojte sa, hráte
o skvelé ceny!